

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 września 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Protokolant:	st. sekr. sąd. Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Artura Trębickiego

po rozpoznaniu w dniach 26 lipca 2022 r. i 1 września 2022 r.

sprawy **M. Z.**

oskarżonego z art. 224 § 2 kk w zb. z art. 226 § 1 kk w zb. z art. 239 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 16 marca 2022 r. sygn. akt II K 184/21

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego M. Z. na rzecz oskarżyciela posiłkowego A. Ż. 1008 złotych tytułem zastępstwa prawnego w instancji odwoławczej;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. U. 815,15 złotych (w tym 105,77 zł podatku VAT);

IV. zwalnia oskarżonego M. Z. od ponoszenia kosztów sądowych za II instancję stwierdzając, że wydatki tego postępowania ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 348/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 16 marca 2022 r., sygn. II K 184/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		-----	-----	-----	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	<p>1. postanowienie SO w Siedlcach z dnia 6 kwietnia 2022 r., sygn. V Ca 105/22;</p> <p>2. postanowienie prokuratora PR o umorzeniu śledztwa z dnia 31 maja 2022 r., sygn. 4181-4Ds.525.2022;</p> <p>3. dokumentacja KRUS</p>	<p>Dowody te miały służyć poparciu podniesionych zarzutów, a zatem omówiono je w miejscu odpierającym zarzuty, w kontekście wykorzystanej przez skarżącego argumentacji.</p> <p>Dowód 1 i 2 w rubryce 3.1.</p> <p>Dowód 3 w rubryce 3.5.</p>

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>Obraza przepisów postępowania, mogąca mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:</p> <p>1. art. 7 i 410 kpk, poprzez:</p> <ul style="list-style-type: none"> - bezpodstawne odmówienie wiarygodności treści wyjaśnień oskarżonego nieprzyznającego się do winy i zeznaniom świadków F. Z., R. B., M. M. oraz R. Z. (z których wynikało, iż to funkcjonariusze Policji podczas wjazdu na posesję potrącili oskarżonego, który w następstwie tego leżał na ziemi); - bezpodstawne obdarzenie wiarygodnością i uznanie za bezstronne zeznań pokrzywdzonych A. Ż. i R. R., co w konsekwencji 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>doprowadziło do bezkrytycznego oparcia wyroku na treści w/w dowodów, w sytuacji gdy zeznania te były niejasne i wzajemnie sprzeczne, zaś pokrzywdzeni mieli interes w obciążaniu oskarżonego z uwagi na grożące im ewentualne konsekwencje zawodowe w przypadku przyjęcia przez Sąd wersji zdarzeń przedstawionej przez oskarżonego i potwierdzonej w relacjach świadków F. Z., R. B., M. M. oraz R. Z.;</p> <p>- pominięcie w zakresie ustalania stanu faktycznego sprawy dowodu w postaci karty informacyjnej z leczenia szpitalnego z dnia 4 marca 2020 r. (data popełnienia czynu), z której wynika, iż oskarżony zgłosił się tego dnia do szpitala z widocznymi potłuczeniami, co potwierdza wersję zdarzeń wskazywaną przez oskarżonego;</p> <p>- pominięcie w zakresie ustalania stanu faktycznego sprawy dowodu w postaci zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa składania fałszywych zeznań przez pokrzywdzonego R. R. z dnia 2 grudnia 2021 r. (k. 365), które skutkowało wszczęciem śledztwa przez organy ścigania w dniu 29 marca 2022 r.;</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Na wstępie, poprzedzając zasadniczą część rozważań, podkreślić należy, iż niezgodne z wymogami art. 424 kpk sporządzenie uzasadnienia wyroku mimo, że nie spowoduje uchylecia wyroku, a nawet jego zmiany, nie przekona przeciętnego obywatela do tego, że jego sprawa została sprawiedliwie rozpatrzona przez</p>		

bezstronny, niezależny, niezawisły i właściwy sąd.

Jak orzekł Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 17.09.2020 r., sygn. II AKa 165/20, podstawowym zadaniem pisemnego uzasadnienia wyroku jest wyjaśnienie - nade wszystko stronom - motywów, jakimi kierował się sąd meriti wydając orzeczenie określonej treści. Zadaniu temu ma służyć wskazany akt sprawozdawczy i tak było zarówno przed wejściem w życie wydanego na mocy art. 99a § 2 kpk rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie wzorów formularzy uzasadnień wyroków oraz sposobu ich wypełniania, jak i jest nadal po tej dacie (Biul.SAKa 2021, nr 1, poz. 14, LEX).

W ocenie Sądu Okręgowego, uzasadnienie pozostawiało wiele do życzenia, nie spełniało ono bowiem wymogów art. 424 kpk i art. 99a kpk w aspekcie tego, co dokładnie powinno się w nim znaleźć, a nie jak nazwano poszczególne rubryki i jaka była ich liczba. Około 90 % ustaleń faktycznych, jakie poczynił Sąd Rejonowy zostało „wrzuconych do jednego worka”, tj. do faktu nr 1 (k. 385-386). Sąd Rejonowy nawet dla ustaleń faktycznych dotyczących wypełnienia przez oskarżonego znamion przypisanego mu czynu nie zrobił wyjątku i nie uczynił z nich odrębnego faktu. Próżno było szukać także źródeł ustaleń faktycznych w dalszej części uzasadnienia pierwszoinstancyjnego, gdzie niemal wszystkie omówione dowody Sąd Rejonowy przyporządkował do faktu nr 1 i to obojętnie czy były to dla tegoż Sądu dowody wiarygodne, czy niewiarygodne. Brak było analizy konfrontacyjnej dowodów. Ocena dowodów zaprezentowana przez

Sąd Rejonowy właściwie ograniczyła się do typowych zwrotów, bez indywidualizacji rozważań i konkretyzacji wyciągniętych na jej podstawie wniosków. Ocena dowodów w postaci zeznań kluczowych świadków – funkcjonariuszy Policji A. Ż. i M. Z. została całkowicie zdublowana „słowo w słowo” (k. 386v) i właściwie trudno było Sądowi Odwoławczemu odczytać czemu to miało służyć - szablonowa budowa formularza ze stosownego w/w rozporządzenia wcale tego nie narzuca. Fakt 2 dotyczył stanu zdrowia psychicznego oskarżonego, zaś w ocenie Sądu Okręgowego faktu nr 3 mogłoby w tym miejscu w uzasadnieniu nie być w ogóle i to bez szkody dla meritum ustaleń faktycznych, jakie powinny być poczynione przez Sąd a quo. Fakt nr 3 były to bowiem jedynie dane osobo-poznawcze M. Z. z aktu oskarżenia. Właściwości i warunki osobiste i dotychczasowa karalność mają znaczenie w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze. W części początkowej uzasadnienia dotyczącej ustaleń faktycznych, które ważyły na wydaniu wyroku w określonym kierunku, oczywiście dane osobo-poznawcze mogły się znaleźć, aczkolwiek dopiero po szczegółowym i kompletnym wskazaniu przez Sąd Rejonowy poczynionych ustaleń faktycznych, bez tego, w tym dokładnie miejscu, owe dane stanowiły jedynie tzw. ozdobnik.

Sąd Okręgowy zobligowany był respektować przepis art. 455a kpk, zgodnie z którym nie można uchylić wyroku z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424 kpk. Tego rodzaju wadliwość jedynie utrudniła, lecz nie uniemożliwiła Sądowi

Okręgowemu przeprowadzenia kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku. Wszakże Sąd II instancji bada prawidłowość wyroku, a nie jego uzasadnienia, jako wtórnej czynności technicznej, dokonanej po wydaniu orzeczenia, które miało już określony kształt w dacie jego ogłoszenia. Przeprowadzona kontrola instancyjna nie polegała wyłącznie na analizie uzasadnienia zaskarżonego wyroku, ale na analizie czynności procesowych dokonywanych przez Sąd Rejonowy i treści przeprowadzonych dowodów w kontekście stawianych orzeczeniu zarzutów.

Przechodząc do zasadniczej części rozważań, w ocenie Sądu Odwoławczego apelacja obrońcy oskarżonego M. Z. nie była zasadna. Ani wysunięte w niej zarzuty, ani przytoczona na ich poparcie argumentacja, nie dostarczyły podstaw do uznania kontestowanego wyroku za nietrafne. Sąd Rejonowy prawidłowo doszedł do przekonania, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przypisanego mu w wyroku przestępstwa. Sąd Okręgowy nie stwierdził również, aby w przyznaniu przymiotu wiarygodności określonym dowodom Sąd pierwszoinstancyjny się pomylił i należałoby zmienić kierunek rozstrzygnięcia co do winy podsądnego.

W sprawie niniejszej istniały dwie grupy dowodów o charakterze osobowym całkowicie sprzeczne w swojej wymowie. Sąd ferując wyrok nie ocenia jednak dowodów waząc arytmetyczną ich przewagę, co sugerował obrońca. Sąd merytoryczny w procesie karnym uprawniony jest do przyjęcia określonej wersji przebiegu zdarzeń

i w takiej jak wyżej konfiguracji dowodów nie oznacza to obrazy art. 410 kpk. Naturalną i logiczną konsekwencją wyboru jednej z wykluczających się wersji jest odmówienie przyznania przymiotu wiarygodności depozycjom drugiej strony. Dwie pierwsze jednostki redakcyjne zarzutu – tirety (myślniki) mogły zostać ograniczone przez autora apelacji do jednego, a zarzut ów mógł zostać rozwinięty w uzasadnieniu nie zaś w tzw. petitum apelacji. Drugi z taretów stanowił bowiem to samo zagadnienie, przedstawione a contrario, tj. z drugiej strony. Taka rozbudowana redakcja wniesionego środka odwoławczego w miejscu, gdzie nie było to konieczne, nie wzbogacała zawartości merytorycznej apelacji. Sąd Okręgowy zgodził się z Sądem Rejonowym, że zeznania A. Ż. i R. R. zasługiwały na obdarzenie ich przymiotem wiarygodności i w tym względzie nie stwierdzono w II instancji obrazy art. 7 kpk. Zwrócić należało uwagę, iż radiowóz, którym poruszali się w/w funkcjonariusze ścigając syna oskarżonego i jego towarzyszy miał włączone sygnały światła i dźwiękowe. Oskarżony wraz z rodziną mieszka na wsi. Teren miejscowości K., gm. P., nie jest gęsto zabudowany, brak jest podziału na ulice, drogi nie są ruchliwe, a wręcz przeciwnie – lokalne uwarunkowania, znane Sądowi Okręgowemu prowadzą do konstatacji, że natężenie ruchu w w/w miejscowości pozostaje nader ograniczone. Wcześniej na posesję M. Z. nagle i szybko wjechał autem B. jego syn F. Z., czemu oskarżony nie przeczył, że ów fakt odnotował, samochód małoletniego syna i widział i słyszał, a jednocześnie przeczył, że widział i słyszał podążający za nim radiowóz policyjny na sygnale, wysyłający

sygnały świetlne, co wynikało wprost z esencji tego co wyjaśniał, a co przeczyło logice sytuacji i zdrowemu rozsądkowi. Ustalenie, iż M. Z. znalazł się na radiowozie, ponieważ próbował go zablokować jak zeznali funkcjonariusze, a nie że został przez ów radiowóz celowo potrącony, jak wyjaśniał on i zeznali świadkowie (nomen omen uciekający przez tymi samymi funkcjonariuszami, których tożsamość ustalono dopiero w późniejszym czasie), w przekonaniu Sądu Okręgowego było prawidłowe. Zgodnie z relacją funkcjonariuszy oskarżony M. Z. nie zdążył zamknąć całkowicie bramy za synem i próbował ich zablokować w powyższy sposób, a nie chodził wolno po podwórku, kiedy doszło do zdarzenia wskutek którego znalazł się na masce radiowozu. Małoletni syn oskarżonego F. Z. uciekł z miejsca zdarzenia, w domu pojawił się dopiero za kilka godzin i początkowo nie chciał podać danych osobowych swoich towarzyszy, czego dokonał dopiero później. Jego ojciec nie wyrażał w ogóle zdumienia, że małoletni porusza się do dróg publicznych jako kierowca, wręcz przeciwnie – sam przyznawał, że ów samochód B. kupił małoletniemu (k. 19, chociaż faktem było, że nie był zarejestrowany i posiadał przykręcone tablice z innego samochodu m-ki M.), czemu później zaprzeczył, zmieniając wespół z synem wersję wydarzeń, w której samochód należący do kolegi syna miał on jedynie naprawiać. Tego rodzaju pokrętne, wręcz kuglarskie przedstawianie elementów rzeczywistości po stronie oskarżonego i jego syna F. Z. nie mogło implikować przekonania o wiarygodności, spójności i szczerości ich depozycji. Wyłączenie z materiału

dowodowego niespójności co do zasady należy do Sądu I instancji, w przedmiotowej sprawie ów Sąd jedynie stwierdził, że wyjaśnienia oskarżonego i zeznania świadków były niespójne i niewiarygodne, bez podania rzeczowych powodów tej konstatacji, co jak już wskazano Sąd Odwoławczy ocenił w sposób określony w art. 455a kpk, rozwijając wywód pierwszoinstancyjny. Użycie przez funkcjonariuszy broni w celu oddania ostrzegawczych wystrzałów oraz w celu uszkodzenia opon w ściganym pojeździe było koniecznością, byli do tego uprawnieni i ów argument, poprzez który obrońca próbował przeforsować ocenę dowodów korzystną dla oskarżonego, nie przekonał Sądu Okręgowego, jako podniesiony z przemilczeniem dlaczego do tego doszło i że u genezy tegoż faktu stało zachowanie Z. – ojca M. i syna F., wyrażających swój lekceważący stosunek do czynności funkcjonariuszy, podejmowanych zgodnie z zakresem obowiązków służbowych, które kolidowały z ich postępowaniem.

W trzeciej jednostce redakcyjnej zarzutu obrońca zarzucał pominięcie w zakresie ustalania stanu faktycznego sprawy dowodu w postaci karty informacyjnej dotyczącej wizyty oskarżonego w placówce medycznej w dniu zdarzenia (k. 336-377). W ocenie Sądu Okręgowego, skarżący przypisywał mu nadmierne znaczenie i to pomimo tego, iż ów dowód ani nie potwierdzał, ani nie wykluczał sprawstwa oskarżonego odnośnie stawianego mu zarzutu. Oskarżony w dniu 4 marca 2020 r., po godz. 19 wcale nie zgłosił się do szpitala sam, lecz został tam dowieziony przez karetkę pogotowia. Nikt temu nie

przeciwną. Informacje zawarte w karcie (potłuczenie ogólne) stanowią jedynie dowód tego, co oskarżony deklarował lekarzom, że się stało i co lekarze stwierdzili, a nie co rzeczywiście miało miejsce i jak doszło do postania obrażeń jego ciała (co już w zeznaniach przesłuchiwanym w tej sprawie osób nie było jednolicie przedstawiane), których genezą mogły być także okoliczności podawane przez stronę przeciwną – funkcjonariuszy Policji.

W czwartej jednostce redakcyjnej zarzutu autor apelacji wskazywał na pominięcie w zakresie ustalania stanu faktycznego sprawy dowodu w postaci zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa składania fałszywych zeznań przez pokrzywdzonego R. R. z dnia 2 grudnia 2021 r. (k. 365), które skutkowało wszczęciem śledztwa przez organy ścigania w dniu 29 marca 2022 r. Obecnie znany jest już efekt tegoż postępowania – postanowieniem z dnia 31 maja 2022 r. (k. 448-449) umorzono to śledztwo, wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego. W tej sytuacji trudno mówić w ogóle, aby był to dowód na korzyść oskarżonego. Formułowanie pod adresem funkcjonariuszy zarzutów popełnienia przestępstwa, a nawet ewentualne złożenie zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przez nich przestępstwa, nie jest równoznaczne z wszczęciem postępowania karnego in personam i nie stanowi okoliczności uzasadniającej zaistnienie wobec nich przesłanek automatycznie wykluczających wiarygodność ich relacji co do procedowanych w tej sprawie kwestii i ustaleń ważących na wydaniu wobec M. Z. wyroku skazującego, a dokładnie

w ten odgórny sposób sugerował owe dowody ocenić obrońca we wniesionym środku odwoławczym. Ponadto, pamiętać należało, że sąd karny samodzielnie rozstrzyga zagadnienia faktyczne i prawne oraz nie jest związany rozstrzygnięciem innego sądu lub organu (art. 8kpk). Tym samym dokonana ocena dowodów w innej sprawie cywilnej nie może mieć wprost przełożenia na ocenę dowodów w sprawie. Wskazane w rubryce 2.2.2 orzeczenia sygn. **V Ca 105/22** i **4181-4Ds.525.2022** nie miały w przedmiotowej sprawie charakteru prejudykatów. Dlatego też Sąd Okręgowy redagując niniejsze uzasadnienie przyporządkował je do rubryki 2.2.2 – dowodów niemających znaczenia dla ustalenia faktów w II instancji.

Wniosek

Wniosek apelacyjny główny:

- o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uniewinnienie oskarżonego M. Z. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Wnioski o uzupełnienie postępowania dowodowego:

- o dopuszczenie dowodu z załączonego do apelacji zawiadomienia o wszczęciu śledztwa z dnia 29 marca 2022 r. na okoliczność bezpodstawnego obdarzenia przez Sąd I instancji wiarygodnością zeznań pokrzywdzonych A. Ż. i R. R.;

- o dopuszczenie dowodu z załączonego do apelacji orzeczenia KRUS o przyznaniu oskarżonemu renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym na

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

okoliczność złej sytuacji materialnej oskarżonego uniemożliwiającej mu poniesienie kosztów postępowania.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku apelacyjnego wiodącego. Wnioski dowodowe uwzględniono.		
Lp.	Zarzut	
2.	<p>Obraza przepisów postępowania, mająca wpływ na treść wyroku - art. 6 kpk w zw. z art. 41 § 1 kpk, poprzez nieuwzględnienie wniosków oskarżonego z dnia 16 maja 2021 r. oraz z dnia 4 lipca 2021 r. o wyłączenie sędziego rozpoznającego sprawę, w sytuacji gdy wskazywane przez oskarżonego okoliczności mogły wywołać uzasadnioną wątpliwość co do jego bezstronności w niniejszej sprawie;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
W ocenie Sądu II instancji, brak było przesłanek racjonalizujących twierdzenie o kierunkowym nastawieniu sędziego SR w Siedlcach M. S. do rozpoznania przedmiotowej sprawy. Sąd Odwoławczy mógł ocenić trafność podjętych w I instancji decyzji procesowych, przy uwzględnieniu treści protokołów rozpraw i posiedzeń oraz uwag zgłaszanych przez strony. Tego rodzaju		

źródła wiedzy o przebiegu postępowania, poprzedzającego wydanie zaskarżonego wyroku oraz wszelkie rzeczowe i logiczne wnioski, jakie sformułować można było na podstawie ich analizy, stanowiły podstawę do oceny zarzutu obrońcy i oceny prawidłowości kontrolowanego wyroku wydanego w I instancji. Nieuwzględnienie wniosków oskarżonego i jego obrońcy nie można było potraktować, jak czyni to skarżący, jako brak bezstronności procedującego w tej sprawie sędziego. Twierdzenia o nacisku psychologicznym, tendencyjnym przesłuchaniu świadków, czy też stronniczej ocenie zeznań świadków, nie zostały poparte obiektywnymi okolicznościami wynikającymi z akt sprawy, a jedynie subiektywnym przekonaniem, że sędzia rozpoznający niniejszą sprawę był stronniczy a wyrok Sądu I instancji powinien być uniewinniający.

Przeświadczenie strony, co do tego, że sędzia prowadzi proces wadliwie, zwłaszcza nieobiektywnie, nie jest przesłanką do żądania wyłączenia sędziego. Strona może zwalczać wadliwe orzeczenia wydawane przez sąd przy pomocy środków odwoławczych. Nie może natomiast, poprzez składanie nieuzasadnionego wniosku o wyłączenie sędziego, wpływać na skład sądu rozpoznającego sprawę. Wyłączenie sędziego od orzekania w sprawie nie służy do merytorycznej kontroli prawidłowości decyzji sądu, które nie podobają się wnioskodawcy, lecz zapewnieniu rzeczywistej bezstronności sądu oraz umacnianiu autorytetu wymiaru sprawiedliwości przez usuwanie choćby pozorów braku bezstronności (tak Sąd

Najwyższy w postanowieniu z dnia 20.01.2021 r., sygn. I NWW 97/20, LEX nr 3111719).

W doktrynie słusznie się wskazuje, że nie stanowi przyczyny wyłączenia sędziego sama tylko podejrzliwość strony ani utrata wiary w bezstronność sędziego wynikająca z jej subiektywnego odczucia. Przyczyny takiej nie stanowi także niewłaściwe zachowanie się strony wobec sędziego, gdyż wówczas strona mogłaby wyłączyć każdego niewygodnego dlań sędziego [D. Świecki (w:) B. Augustyniak, K. Eichstaedt, M. Kurowski, D. Świecki, Kodeks postępowania karnego. Tom I. Komentarz aktualizowany do art. 41 kpk, LEX/el. 2022].

Obcowanie na sali rozpraw z podsądnymi wobec których zachodzą przesłanki z art. 31 § 2 kk, może wiązać się z sytuacją, w której zaburzenia psychotyczne zachowania i osobowości oskarżonego, zaburzenia urojeniowe, uzewnętrznianie zniesionego samokrytycyzmu znajdują swoje odzwierciedlenie w zachowaniu tej osoby w Sądzie, co w sprawie niniejszej także znalazło swój wyraz w protokołach rozpraw (choćby w braku rzeczowej odpowiedzi na zadane pytania i zastępowaniu jej odpowiedzią bez ładu i składu, k. 244).

Niejako na marginesie dodać można, iż lekceważenie porządku prawnego przez oskarżonego nie może być usprawiedliwiane problemami psychicznymi w sytuacji, w której skarżący nie kwestował wartości dowodowej opinii biegłych psychiatrów, której Sąd oparł swoje ustalenia faktyczne w kwestii jego poczytalności. Przepis

art. 31 § 2 kk obejmuje okoliczność umniejszającą winę, a nie okoliczność wykluczającą winę całkowicie. Działanie w warunkach tego przepisu powinno być zestawione ze stopniem społecznej szkodliwości konkretnego czynu. Ten zaś, w ocenie Sądu Okręgowego, biorąc pod uwagę kwantyfikatory społecznej szkodliwości czynu z art. 115 § 2 kk, w odniesieniu do czynu M. Z., był dość wysoki. Celem prewencji ogólnej jest wymierzenie takich kar, które utwierdzają w świadomości społecznej przekonanie o konieczności respektowania prawa, dają gwarancję skutecznego zwalczania przestępczości, tworzą atmosferę zaufania ludzi do obowiązującego systemu prawnego i potępienia, a nie współczucia dla ludzi, którzy to prawo naruszają. Oskarżony pomimo ograniczonej poczytalności, jak każdy człowiek z takim mankamentem, dopuścił się przestępstwa o nieskomplikowanym charakterze, niewymagającym trudności w rozumieniu, że próbuje wywrzeć wpływ na czynności funkcjonariuszy podejmowane w granicach prawa i przyznanych im uprawnień. Co prawda, autor apelacji nie podniósł zarzutu z zakresu art. 438 pkt 4 kpk, aczkolwiek kontrolując zaskarżony wyrok również w tym względzie, Sąd Okręgowy stwierdził, iż całość wymierzonej mu w I instancji represji karnej pozostaje rozstrzygnięciem współmiernym i nie wymaga korekty.

W orzecznictwie wprost wskazuje się, iż choroba psychiczna, która nie wyłącza poczytalności sprawcy nie może stanowić dla niego tarczy ochronnej, której mógłby on instrumentalnie używać dla minimalizowania

<p>odpowiedzialności karnej za popełniane przestępstwa (por. m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 20.10.2017 r., sygn. II AKa 306/17, LEX nr 2402456).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uniewinnienie oskarżonego M. Z. od popełnienia zarzucanego mu czynu;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku głównego.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.</p>	<p>Obraza przepisów postępowania, mająca wpływ na treść wyroku</p> <p>- art. 6 kpk w zw. z art. 358 kpk, poprzez nierozpoznanie wniosku oskarżonego z dnia 16 września 2021 r. (k. 309), co skutkowało brakiem możliwości nagrywania przez oskarżonego przebiegu rozprawy, w sytuacji gdy jej nieprawidłowy przebieg (i brak jego utrwalenia w sporządzonym protokole pisemnym) oskarżony wskazywał chociażby w treści pism z dnia 4 lipca 2021 r. (k. 252) i z dnia 28 lipca 2021 r. (k. 269), a także w złożonych wnioskach o wyłączenie sędziego;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Taki wniosek rzeczywiście został zgłoszony w dniu 17 września 2021 r. (k. 309) i pozostawiony do decyzji na kolejnej rozprawie. Odniesiono się do niego na najbliższej rozprawie w dniu 27 października 2020 r. (k. 312 verte). Na pytanie Przewodniczącej czy w trybie art. 358 kpk oskarżony jest przygotowany do tego, aby nagrywać rozprawę, o co wnioskował, oskarżony oświadczył, że nie jest przygotowany do nagrywania rozprawy. Przewodnicząca pouczyła oskarżonego, że przebieg rozprawy jest protokolowany, zaś nagrywane są tylko sprawy o wykroczenia. Żeby mówić o zasadnej lub niezasadnej odmowie Sądu odnośnie nagrywania przez oskarżonego rozprawy, najpierw musiałoby do niej w ogóle dojść.</p>		
Wniosek		
- o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uniewinnienie oskarżonego M. Z. od popełnienia zarzucanego mu czynu;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku głównego.		
Lp.	Zarzut	

4.	<p>Obraza przepisów postępowania, mająca wpływ na treść wyroku</p> <p>- art. 627 kpk w zw. z art. 620 kpk, poprzez zasądzenie od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego A. Ż. kwoty 4920 zł tytułem poniesionych przez niego kosztów zastępstwa adwokackiego, w sytuacji gdy nie zaistniały okoliczności uzasadniające zasądzenie kwoty wyższej niż stawka minimalna określona w odpowiednich przepisach, na co wskazuje zasądzenie na rzecz obrońcy z urzędu oskarżonego (którego nakład pracy był identyczny lub nawet większy niż pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego) jedynie kwoty 732,24 zł (w tym podatek VA w kwocie 135,24 zł);</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
A. Ż. reprezentował pełnomocnik z wyrobu. Zwrot oskarżycielowi posiłkowemu wyłożonych przez niego kosztów wynagrodzenia pełnomocnika ustanowionego z wyboru powinien być uwarunkowany obowiązkiem wykazania poniesienia rzeczywistych wydatków z tego tytułu. Zgodnie z ogólnymi regułami to na osobie dochodzącej określonych roszczeń spoczywa obowiązek udowodnienia, że zostały spełnione przesłanki pozwalające na realizację jej uprawnień wynikających z art. 627 kpk. Udokumentowanie jest możliwe przez złożenie umowy, ewentualnie faktury, rachunku lub innego dokumentu potwierdzającego, że		

określona należność została na rzecz adwokata uiszczona. W niniejszej sprawie przedstawiono stosowną fakturę i nie przekraczała ona 6-krotności stawki minimalnej. Adwokata działającego z wyboru, łączyła z klientem - oskarżycielem posiłkowym umowa określająca jego wynagrodzenie, w granicach dopuszczalnej autonomii i Sąd co do zasady nie powinien ponad miarę ingerować w sferę uprawnień stron takiej umowy. Brak jest w KPK uregulowań odwołujących się do sytuacji materialnej, czy rodzinnej oskarżonego w sytuacji rozstrzygnięcia o kosztach należnych oskarżycielowi posiłkowemu od oskarżonego, ponieważ art. 624 § 1 kpk odnosi się jedynie do zwolnienia od uiszczenia kosztów należnych Skarbowi Państwa. Nawet zwolnienie oskarżonego przez sąd od ponoszenia kosztów sądowych nie uwalnia go jednocześnie od konieczności wyrównania oskarżycielowi posiłkowemu poniesionych przez niego wydatków w sprawie, związanych z realizacją przypadającej mu funkcji procesowej. Sąd dostrzega, iż wynagrodzenie obrońcy z urzędu (które wyłoży Skarb Państwa) jest niższe aniżeli pełnomocnika z wyboru (które z mocy art. 627 kpk w sytuacji wydania wyroku skazującego obciąży oskarżonego), aczkolwiek wysokość stawek należnych adwokatowi z urzędu została ściśle określona przez ustawodawcę w stosownym rozporządzeniu i jako postulaty odnośnie zmiany prawa należało uwagi adw. J. U. postrzegać.

Wniosek

Wnioski kosztowe:

zasadny

<p>w przypadku uznania winy oskarżonego</p> <p>- o zasądzenie od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwoty odpowiadającej stawce minimalnej, określonej w Rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (w miejsce kwoty 4920 zł) tytułem poniesionych przez niego kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu przez Sądem I instancji, ewentualnie zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz apelującego obrońcy kwoty 4920 zł tytułem wynagrodzenia za obronę M. Z. w postępowaniu przed Sądem I instancji sprawowaną z urzędu;</p> <p>- zasądzenie na rzecz apelującego obrońcy kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym według norm przepisanych, bowiem koszty te nie zostały uiszczone w całości, ani w części.</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bezzasadność pierwszego z wniosków kosztowych wynikała z bezzasadności zarzutu. Drugi z wniosków uwzględniono – wysokość wynagrodzenia wynikała ze stosowanego rozporządzenia MS, oczywiście przy wzięciu pod rachubę liczby terminów rozpraw w postępowaniu w II instancji.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	

5.	<p>Obraza przepisów postępowania, mająca wpływ na treść wyroku</p> <p>- art. 624 § 1 kpk, poprzez obciążenie oskarżonego w punkcie 4 wyroku kwotą 2000 złotych tytułem zwrotu wydatków za postępowanie karne, podczas gdy zła sytuacja materialna oskarżonego oraz obciążenie go w wyroku również kosztami zastępstwa procesowego (znacząco przekraczającymi stawki minimalne) oraz nawiązka przemawiały za całkowitym zwolnieniem go od ponoszenia kosztów postępowania;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Stosownie do brzmienia art. 624 kpk, Sąd może zwolnić od zapłaty kosztów sądowych, a więc nie następuje to obligatoryjnie, lecz wyłącznie fakultatywnie. Zasadą jest, że koszty sądowe ponosi ten, kto je wywołał swoim przestępczym zachowaniem, jakie leżało u źródła prowadzonego wobec niego postępowania karnego. Przesłanką warunkującą zwolnienie oskarżonego z obowiązku poniesienia kosztów postępowania, o jakiej stanowi przepis art. 624 § 1 kpk, jest trudna sytuacja materialna oskarżonego, prowadząca do wniosku, iż oskarżony nie będzie w stanie uiścić kosztów postępowania. Oskarżony posiada stały dochód w postaci renty. Nie prowadzi samodzielnie gospodarstwa domowego, koszty utrzymania rozkładają się na kilka osób, wykonujących lub mogących wykonywać pracę zarobkową. M. Z. może podjąć chociażby dorywcze</p>		

zatrudnienie, dostosowane do jego stanu zdrowia, celem uiszczenia kosztów postępowania. Toczące się wobec podsądnego postępowanie winno skłonić go do poczynienia oszczędności i przygotowaniu się na finansowe dolegliwości związane z ewentualnym skazaniem. Dla zwolnienia z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych nie jest wystarczające wykazanie, że realizacja tego obowiązku będzie dla oskarżonego uciążliwa, czy nawet dolegliwa, bo zobowiązania o charakterze finansowym, niezależnie od ich źródła, zawsze mają taki charakter (por. wyrok SA w Warszawie z 4.08.2020 r., II AKa 67/20, LEX nr 3102545). W przypadku oskarżonego nie sposób było uznać, by wysokość należności z tej sprawy powodowała, że ich uiszczenie będzie dla niego „zbyt” uciążliwe, a ich ewentualne rozłożenie na raty całkowicie nieefektywne, a egzekucja komornicza bezskuteczna.

Wniosek

Do tego zarzutu obrońca nie sformułował odpowiadającego mu wniosku, aczkolwiek konkretny postulat wprost wynikał w treści zarzutu.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wobec bezzasadności zarzutu, Sąd nie zmienił zaskarżonego wyroku w skarżonym w tymże zarzucie kierunku.

Lp.

Zarzut

<p>6.</p>	<p><i>Błąd w ustaleniach faktycznych, mogący mieć wpływ na treść orzeczenia,</i> poprzez dowolne, błędne, nieznajdujące oparcia w całokształcie zebranego w sprawie materiału dowodowego, a przy tym niezgodne z zasadami wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania przyjęcie, iż oskarżony stosował przemoc poprzez odpychanie funkcjonariusza Policji A. Ż. i groźbę bezprawną pobicia go w celu zmuszenia tegoż policjanta do zaniechania czynności zatrzymania samochodu B. prowadzonego przez F. Z. i poddania go kontroli drogowej, kierując jednocześnie wobec niego obraźliwe słowa podczas i w związku z czynnościami, których przeprowadzenie w zakresie gromadzenia dowodów czynu z art. 178b kk utrudniał, rzucając się na maskę jadącego radiowozu S. (...) nr rej. (...), a następnie blokował ciałem wejście do tegoż pojazdu A. Ż. uniemożliwiając mu kontynuowanie pościgu za pojazdem B., w sytuacji gdy przyjęte przez Sąd ustalenia faktyczne winny skutkować uniewinnieniem oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu;</p> <p>- co w konsekwencji doprowadziło do uznania oskarżonego przez Sąd I instancji za winnego popełnienia czynów z art. 224 § 2 kk i inne, podczas gry prawidłowa analiza całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego nie pozwalała na poczynienie powyższych ustaleń i wydanie wyroku skazującego.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
-----------	--	---

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut skutkowy i wtórny wobec zarzutów ewentualnej obrazy przepisów prawa procesowego, warunkującej poczynione przez Sąd ustalenia faktyczne. Zarzucanie Sądowi I instancji uchybienia w postaci dokonania błędu w ustaleniach faktycznych nie może polegać jedynie na prezentowaniu przez skarżącego poglądu, że te same dowody pozwalałyby na przyjęcie odmiennej wersji zdarzeń. Wadliwości dochodzenia do konkretnych wyników ocen po stronie Sądu Rejonowego nie stwierdzono. Podniesienie zarzutu opisanego w art. 438 pkt 3 kpk w zasadzie zastrzeżone jest do takich przypadków, kiedy materiał dowodowy został poprawnie skompletowany i oceniony, a pomimo tego poczynione ustalenia faktyczne nie odpowiadają wnioskowi wynikającym z tychże dowodów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9.09.2021 r., sygn. V KK 341/20, OSNK 2021, nr 10, poz. 40, LEX).</p>		
Wniosek		
- o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uniewinnienie oskarżonego M. Z. od popełnienia zarzucanego mu czynu;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		

Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.	
--	--

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	Sąd Okręgowy postanowił na podstawie art. 105 § 1 i 2 kk sprostować wyrok w części dotyczącej podstawy wymiaru kary na art. 239 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 31 § 2 kk i w zw. z art. 37a § 1 kk.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Istota oczywistej omyłki pisarskiej, jaka zmaterializowała się w zaskarżonym wyroku polegała na przybraniu w tymże określonej podstawy prawnej wymiaru kary wyłącznie na skutek błędu w zapisie. Zamiast § 3 z art. 11 kk, Sąd Rejonowy przyjął § 2, co było szkolnym błędem, albowiem to na podstawie § 3 w/w przepisu wymierzana jest kara sprawcy popełniającemu czyn, który wyczerpuje znamiona określone w dwóch lub więcej przepisach części szczególnej KK, a taka sytuacja miała miejsce w odniesieniu do M. Z.. Zaskarżony wyrok był prawidłowy co do meritum, czyli w części dotyczącej rozstrzygnięcia o winie i karze. Nie było zatem mowy o ingerencji w materialną część rozstrzygnięcia, a jedynie o korekcie niemającej dla skonkretyzowanej sytuacji oskarżonego większego znaczenia. W świetle art. 105 § 2 kpk sprostowania dokonuje organ, który popełnił omyłkę, aczkolwiek jeżeli postępowanie toczy się przed instancją odwoławczą, może ona sprostować z urzędu orzeczenie pierwszej instancji, co też uczyniono.	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
W całości.	

Zwiężle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność wniesionej apelacji i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwiężle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem		

szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
-----	-----
4.1.	~~# art. 454 § 1 k.p.k.~~
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
-----	-----
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego A. Ż. 1.008 zł tytułem zastępstwa prawnego w instancji odwoławczej, ustalając wysokość tych kosztów zgodnie z § 11 ust. 2 pkt 4 w zw. z ust. 7 i § 17 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800).
III.	Wysokość wynagrodzenia adw. J. U. uzasadniały przepisy § 4 ust. 2 pkt 1-4 i ust. 3, § 17 ust. 2 pkt 4 i § 20 Rozporządzenia MS z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa

	kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2019.18 t.j. z dnia 2019.01.04).
IV.	Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk, Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, określając, iż wchodzące w ich skład wydatki poniesie Skarb Państwa. Za rozstrzygnięciem tej treści przemawiała spersonalizowana sytuacja oskarżonego i suma finansowych dolegliwości, jakie poniesie on z tej sprawy i bez uwzględnienia kosztów za II instancję.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Cały wyrok		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana